

На добраніч, татку!
На добраніч, матусю!

Матуся й татко виходять із моєї кімнати.
Я підтягую ковдру до підборіддя.
Інша матуся виходить із шафи.

Привіт, кажу я.
Така рада знову тебе бачити.

Бело, каже мені матуся. Їж.

Я не голодна, кажу я.

Усе одно. Їж.

Я не...

У мене лишилися лічені хвилини, кілька хвилин. Далі робота. Пригадуеш? Туди я йду, щоб заробляти ті крихти грошей, за які ми купуємо всяке типу їжі. Отже, твоє завдання? Їсти ту їжу. Допоможи-но мені трішки.

Крихти грошей? запитую я.

Іноді так здається, сонечко. Мовби гроші, які я заробляю, фізично менші за розміром, ніж гроші інших.

Я їм. Матуся завжди дає мені вівсянку. Татко ніколи не дає мені сніданок, бо колись він дав мені яйця із сосисками, і я їла, поки не виблювала, а матуся розгнівалася на нього, і тепер тільки матуся годує мене сніданком. Але татко мие посуд.

Люблю тебе, каже матуся. Бело?

Мій рот напханий вівсянкою.

Скажи «я теж тебе люблю», каже матуся. Не змушуй мене просити про це, добренько?

Добренько.

Люблю тебе, Бело.

Я теж тебе люблю.

Що в тебе на думці? запитує вона.

Нічо'.

Але в мене є щось на думці. Я дивлюся на кошик зі сміттям на перероблювання.

Бело, каже матуся. Їж.

Куди воно дівається? запитую я.

Що дівається?..

Вона зиркає в той бік.

Ти серйозно зараз запитуєш мене про перероблювання сміття?

Я киваю. Здається, вона втрачає терпець.

Я не знаю, куди воно дівається, каже вона.

У краще місце?

Краще за що?

Ніж де ми зараз.

Матуся дивиться на мене так само, як коли я її дивую.

Я не знаю, що це означає, каже матуся. Уся суть у тому, що воно повертається як... щось інше, гадаю.

Щось інше.

Я думаю про акації.

Бело...

Але їй не потрібно повторювати. Я їм. А тоді вона встає з-за столу.

Слухайся татка, каже матуся.

Коли ти повернешся додому? запитую я.

Ще не знаю. Може, пізно. Не знаю.

Вона розхристана. Татко каже це слово, коли матуся така. Вона одягнена в коричневу шкіряну куртку. Чорні штани. Мені не треба нікуди йти, бо досі літо. Татко весь час працює. У матусі в графіку повний безлад. Отак вона каже.

Па-па, Бело, каже матуся.

Па-па.

Вона виходить із кухні. Татко вже працює у своєму кабінеті, і я не чую, щоб вона з ним попрощалася перед тим, як вийти за двері. Тож тихо йду до своєї

кімнати. Вичікую хвилинку біля столика з квіточками в коридорі.

Інша матуся вже стоїть перед моєю шафою.

Я не хочу, щоб вона скорчила ту гримасу, яку, гадаю, збирається зараз скорчити.

Іноді вона втрачає терпець, як матуся.

Я знаю, що вона хоче поговорити про акації.

Я заходжу до своєї кімнати.

Махаю їй рукою.

Сідаю на краєчок ліжка, бо знаю, що там вона любить розмовляти.

Останнім часом вона частенько виходить із шафи. Тепер вона підходить до мене. Іноді вона ніби пливе в повітрі.

Вона теж сідає на ліжко. Повільно. Поряд зі мною. І запитує:

Пустиш мене у своє серце?

Коли я вперше розповіла матері й татові про іншу матусю, вони сміялися. Був час казати «на добраніч», і я сказала «на добраніч» матері, а тоді знову повторила, а матуся запитала:

Чому ти повторила, Бело?

А я сказала:

Я казала «на добраніч» іншій матері.

Вони обоє всміхнулися й вирячили очі, а татко видав кумедний звук, ніби зі страшного фільму. Тоді матуся перестала всміхатися й запитала:

Хто така інша матуся, Бело?

Але я засоромилася, тому сказала:

Я втомилася!

Татко знову засміявся і вимкнув світло, і вони вийшли з моєї кімнати, але я побачила, як матуся обернулася й зиркнула на мене крізь шпаринку у дверях. Глянула мені прямо в очі. А тоді вони з татком пішли до їхньої спальні.

Тоді інша матуся закректала, як вона це робить, коли підіймається з другого боку між моїм ліжком і стіною. Там вона скорчилася на килимі й чекала, поки вони підуть.